

MICHAEL CONNELLY

NOČNÍ SMĚNA

PRVNÍ DÍL
NOVÉ
SÉRIE!

MICHAEL CONNELLY

NOČNÍ
SMĚNA

2019

Copyright © 2017 by Hieronymus, Inc.
Translation © 2018 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE LATE SHOW
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Company, New York 2017,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Martin Pilař
Korektura: Iveta Muchová a Dana Konvičková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Madlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2019

ISBN: 978-80-7498-307-8

*Památce seržanta Stevea Owena
detektiva úřadu šerifa okresu Los Angeles
popraveného kulkou skrz odznak 5. října 2016*

1

Ballardová s Jenkinsem dojeli k domu na El Centro těsně před půlnocí. Byl to první telefonát dnešní směny. U obrubníku už stálo policejní auto a Ballardová poznala oba uniformované policisty stojící na zápraží bungalovu se šedovlasou ženou v županu. John Stanley byl velitelem směny – šéf pochůzkářů – a jeho parťák se jmenoval Jacob Ross.

„Tak tahle je asi tvoje,“ řekl Jenkins.

Během dvou let, po které byli parťáky, zjistili, že Ballardová umí lépe spolupracovat s ženskými oběťmi. Nešlo o to, že by Jenkins byl nějaký křupan, ale Ballardová mnohem lépe rozuměla ženským emocím. Když dorazili k případu, v němž byl obětí muž, platilo to i obráceně.

„Rozkaz,“ přikývla Ballardová.

Vystoupili z auta a zamířili k malé osvětlené verandě. Ballardová držela v ruce vysílačku. Když vyšli po třech schodech nahoru, představil je Stanley šedovlasé ženě. Jmenovala se Leslie Anne Lantanaová a bylo jí sedmasedmdesát. Ballardová nabyla dojmu, že tady toho moc nezmůžou. Většina vloupání končila sepsáním protokolu. V tom lepším případě, když měli štěstí a vypadalo to, že se zloděj dotkl míst, z nichž se snadno snímaly otisky, přijel technik, který to udělal.

„Paní Lantanaová dnes večer dostala e-mailem upozornění, že se kdosi na Amazonu pokusil zaplatit z její kreditní karty,“ řekl Stanley.

„Ale vy jste si nic neobjednávala,“ konstatovala Ballardová zjevný fakt směrem k paní Lantanaové.

„Ne, tuhle kartu mám jen pro případ nouze, na internetu s ní nikdy nenakupuju,“ vysvětlovala Lantanaová. „Proto si té transakce všimli jako nestandardní. Na Amazonu platím jinou kartou.“

„Dobře,“ přikývla Ballardová. „A volala jste společnosti, která vám kartu vydala?“

„Nejdřív jsem se šla podívat, jestli jsem ji neztratila, a zjistila jsem, že v kabelce nemám peněženku. Někdo mi ji musel ukrást.“

„A tušíte, kde nebo kdy se to mohlo stát?“

„Včera jsem šla na nákup k Ralphovi, takže vím, že jsem ji ještě měla. Pak jsem se vrátila domů, a potom jsem už nikam nešla.“

„A platila jste tou kreditkou?“

„Ne, hotově. U Ralphy vždycky platím hotově. Ale vytahovala jsem jejich kartičku, aby se mi načel bonus.“

„A nemohla jste tu peněženku nechat u Ralphy? Třeba u pokladny, když jste vytahovala kartičku?“

„Ne. To asi ne. Já si své věci hlídám. Kabelku a peněženku obzvlášť. A senilní ještě nejsem.“

„To jsem ani v nejmenším nenaznačovala, madam. Jen se ptám.“

Ballardová se zkusila vydat jiným směrem, i když nebyla přesvědčená, že Lantanaová skutečně nenechala peněženku u Ralphy, kde ji mohl kdokoli sebrat.

„Bydlíte tu s někým, madam?“ zeptala se.

„S nikým,“ odpověděla Lantanaová. „Bydlím sama. Jen s Cosmem, to je můj pes.“

NOČNÍ SMĚNA

„A k vám nikdo nepřišel od toho včerejšího nákupu? Nepouštěla jste někoho do domu?“

„Ne, nikoho.“

„Nebyli u vás ani žádní známí nebo příbuzní?“

„Ne, ale i kdyby ano, tak ti by mi snad nesebrali peněženku.“

„Jistě že ne, tak jsem to nemyslela. Jen se snažím udělat si obrázek o všech událostech. Vy tedy říkáte, že co jste se vrátila od Ralpha, jste celou dobu doma?“

„Ano, od té doby jsem doma.“

„A co Cosmo? Nechodíte ho venčit?“

„Jistě, dvakrát denně. Ale když jdu ven, zamykám, a navíc nechodím daleko. Cosmo už je starý a ani já nejsem nejmladší.“

Ballardová se chápavě usmála.

„A chodíte psa venčit pokaždé ve stejnou dobu?“

„Ano, máme pravidelný režim. Pro psa je to lepší.“

„A jak dlouho býváte venku?“

„Třicet minut ráno a odpoledne obvykle o něco déle. Podle toho, jak se nám chce.“

Ballardová přikývla. Bylo jí jasné, že případnému zloději, který by projížděl Santa Monikou, stačilo všimnout si staré paní, která venčí psa, a sledovat ji domů. Chvíli by ji pozoroval, aby se ujistil, že bydlí sama, a druhý den by se vrátil ve stejnou dobu, až by šla znovu se psem. Většina lidí si neuvědomovala, že i ty nejprostší rituály je činí zranitelnými. Zkušený zloděj dokázal vykrást dům do deseti minut.

„Dívala jste se, jestli vám nechybí ještě něco jiného, madam?“ zeptala se Ballardová.

„Ještě ne,“ odpověděla Lantanaová. „Hned jak jsem zjistila, že nemám peněženku, volala jsem policii.“

„Tak se pojďme podívat dovnitř. V rychlosti se mrkneme, jestli se vám neztratilo ještě něco,“ pobídla ji Ballardová.

Zatímco Ballardová doprovodila paní Lantanaovou do domu, šel Jenkins zkontrolovat, jestli někdo nemanipuloval se

zámkem u hlavního vchodu. V ložnici paní Lantanaové spal na podušce pes. Byl to nějaký kříženec boxera a tlamu už měl bílou stářím. Sledoval Ballardovou lesklýma očima, ale nevstal. Na to byl moc starý. Pak hluboce zamručel.

„Nic se neděje, Cosmo,“ uklidnila ho paní Lantanaová.

„Co je to za rasu, boxer křížený s něčím?“ zeptala se Ballardová.

„S ridgebackem,“ odpověděla Lantanaová. „Aspoň si to myslíme.“

Ballardová neměla ponětí, co mínila tím množným číslem, jestli sebe a psa, nebo sebe a někoho jiného. Třeba veterináře.

Stařenka dokončila prohlídku domu kontrolou zásuvky se šperky a nahlásila, že kromě peněženky zřejmě nic nechybí. Ballardová znovu pomyslela na obchod u Ralphi, případně na zloděje, který možná zjistil, že na vykradení domu nemá tolik času, kolik si myslel.

Připojil se k nim Jenkins s informací, že nic nenaznačuje, že by někdo vypáčil zámek u kterýchkoli dveří, případně ho otevřel paklíčem nebo s ním jakkoli jinak manipuloval.

„Když jste venčila psa, neviděla jste na ulici něco neobvyklého?“ zeptala se Ballardová stařenky. „Třeba někoho, kdo sem nějak nezapadal?“

„Ne, nic neobvyklého jsem neviděla,“ zavrtěla hlavou paní Lantanaová.

„Nestaví se poblíž něco? Nepohybují se kolem nějací dělníci?“

„Ne, tady ne.“

Ballardová poprosila paní Lantanaovou, aby jí ukázala e-mail s upozorněním, který dostala od kreditní společnosti. Přešli do malého koutu v kuchyni, kde měla paní Lantanaová notebook, tiskárnu a plné pořadače obálek. Tohle zjevně bylo její domácí výpočetní středisko, ze kterého platila účty a nakupovala online. Paní Lantanaová si sedla a otevřela na ob-

NOČNÍ SMĚNA

razovce zmíněný e-mail. Ballardová se jí sklonila přes rameno a četla. Pak paní požádala, aby znovu zavolala do kreditní společnosti.

Paní Lantanaová vzala do ruky telefon napojený na pevnou linku dlouhou šňůrou nataženou až z kuchyně. Nakonec ho podala Ballardové, která vyšla s Jenkinsem tak daleko na chodbu, jak jí to šňůra dovolila. Mluvila se specialistou na podvody a neoprávněné transakce s anglicko-indickým přízvukem. Ballardová se představila jako detektiv losangeleského policejního oddělení a požádala o doručovací adresu, kterou plátce zadal těsně předtím, než mu byla platba zamítnuta z důvodů možného zneužití karty. Zástupce společnosti jí na to odpověděl, že jí takovou informaci bez soudního příkazu nemůže podat.

„Co tím chcete říct?“ zeptala se Ballardová. „Jste specialista na zneužití platebních karet, ne? Tady došlo ke zneužití karty. A jestli mi dáte tu adresu, budeme s tím schopni něco udělat.“

„Je mi líto,“ odpověděl specialista. „Tohle nesmím. Podobnou informaci mi nejdříve musí schválit právní oddělení, což se zatím nestalo.“

„Tak mě přepojte na právní oddělení.“

„Tam teď nikdo není. Mají polední přestávku.“

„Tak mě přepojte na svého nadřízeného.“

Ballardová se podívala na Jenkinse a nešťastně zavrtěla hlavou.

„Hele, ráno to stejně dostane na stůl oddělení loupeží,“ řekl Jenkins. „Proč to nenecháš na nich?“

„Protože ti to nebudou řešit,“ odpověděla Ballardová. „Prostě to odloží na hromadu dalších loupeží. Nikdo nic vyšetřovat nebude. Jak k tomu ta paní přijde? Není to fér.“

Kývla ke kuchyni, kde s výrazem beznaděje seděla oběť zločinu.

„A říkal tady někdo, že život je fér?“ opáčil Jenkins. „Je prostě, jaký je.“

Po pěti minutách se v telefonu ozval specialistův nadřízený. Ballardová mu vysvětlila, že stopa je ještě teplá a že jestli chtějí chytit osobu, která paní Lantanaové ukradla kreditku, musejí jednat rychle. Nadřízený jí odpověděl, že se jednalo o pouhý pokus kreditku použít k platbě, který nebyl dokončen, díky tomu, že zafungoval systém.

„Tu stopu můžete klidně nechat vychladnout,“ dodal.

„Systém funguje, jen když pachatele nakonec chytíme,“ odpovíděla Ballardová. „Vy to nechápete? To, že platbu zastavíte, je jen první krok. Tím chráníte svého klienta. Ale nechráníte tím paní Lantanaovou, která měla zjevně někoho v domě.“

„To je mi líto,“ odpověděl nadřízený. „Bez patřičného soudního příkazu vám nemohu pomoci. Máme na to směrnice.“

„Jak se jmenujete?“

„Jmenuji se Irfan.“

„A kde jste, Irfane?“

„Jak to myslíte?“

„Jste v Bombaji? V Dillí? Nebo kde?“

„Ano, jsem v Bombaji.“

„A právě proto je vám to šuma fuk. Protože ten chlap se vám nikdy nevloupá do baráku a neukradne vám peněženku. Protože jste v Bombaji. Tak vám teda děkuju.“

Vrátila se do kuchyně a zavěsila telefon dřív, než jí zcela bezcenný specialistův nadřízený stačil odpovědět. Pak se obrátila k parťákovi.

„Tak jo, vracíme se do kanclu, sepíšeme to a dám to na stůl lidem z loupeží,“ řekla. „Jedeme.“

2

Ballardová s Jenkinsem se zpátky na stanici nedostali a nemohli napsat hlášení o vloupání k paní Lantanaové. Cestou je službu konající důstojník odvelel do Hollywoodské presbyteriánské nemocnice, aby prošetřili přepadení. Ballardová zaparkovala před vchodem na pohotovost na místě pro sanitky, nechala blikat majáky za mřížkou chladiče a společně s Jenkinsem vešli dveřmi na fotobuňku. Ballardová mrkla na čas, který bude muset dát do hlášení. Podle hodin nad okýnkem recepční v čekárně pohotovosti bylo 41 minut po půlnoci.

U recepce stál policista s pletí bílou jako nějaký upír. Ballardová na něj kývla a muž k nim vykročil, aby je informoval o situaci. Byl to zelenáč, možná dokonce ještě v zácviu. Rozhodně nebyl na oddělení tak dlouho, aby ho znala jménem.

„Našli jsme ji v Santa Monice kousek od Highland,“ prohlásil policista. „Vypadá to, že ji tam někdo vyhodil z auta. Musel si myslet, že je mrtvá. Jenomže ona ještě žila a trochu se probrala. Pár minut vydržela napůl při vědomí. Někdo se na ní fakt vyřádl. Jeden záchranář říkal, že má frakturu lebky. Odvezli ji doza-du. Můj mentor tam šel s nimi.“

Z přepadení se tedy možná vyklubal únos, což vzbudilo u Ballardové zájem. Mrkla na policistovu jmenovku a přečetla si, že se jmenuje Taylor.

„Taylore, já jsem Ballardová,“ představila se. „A tohle je detektiv Jenkins, krácející v mém stínu. Kdy jste nastoupil na naši slavnou losangeleskou Šestku?“

„Dneska mám první službu,“ odpověděl Taylor.

„Takže jdete přímo z akademie? Tak to vás pěkně vítám. Na Šestce je největší sranda. Kdo je váš mentor?“

„Policista Smith, madam.“

„Hele, nejsem tvoje matka. Tu madam si nech.“

„Promiňte, madam. Teda...“

„U Smithe jste v dobrých rukou. Je skvělý. Stačili jste identifikovat oběť?“

„Ne, neměla kabelku ani nic jiného, ale zatímco jsme čekali na záchranku, snažili jsme se s ní mluvit. Pořád omdlávala a to, co říkala, nedávalo moc smysl. Ale jestli jsem dobře rozuměl, jmenuje se Ramona.“

„A říkala ještě něco?“

„Jo, zmínila se o jakémsi *domu vzhůru nohama*.“

„Dům vzhůru nohama?“

„Tak to říkala. Seržant Smith se ptal, jestli ví, kdo ji přepadl, ale odpověděla, že ne. Pak se jí zeptal, kde ji přepadli, a ona na to, že v domě vzhůru nohama. Říkám, že to nedávalo moc smysl.“

Ballardová přikývla a zamyslela se nad tím, co by to mohlo znamenat.

„Tak jo,“ řekla. „Jdeme to dozadu zkontrolovat.“

Ballardová kývla na Jenkinse a zamířila ke dveřím, kterými se vcházelo na vyšetřovnu. Na sobě měla antracitový kalhotový kostým s bílým proužkem od Van Heusena. Odjakživa měla pocit, že jí tenhle formální kostýmek nádherně ladí s opálenou pletí a jde ke špinavě blond vlasům. Navíc jí dodával autoritu,

NOČNÍ SMĚNA

kterou trochu ztrácela díky drobné postavě. Rozevřela sako natolik, aby recepční za okýnkem viděl odznak, který měla za pasem, a otevřel jim zasouvací dveře.

Na příjmu našli šest vyšetřovacích lůžek, každé skryté za závěsem. Kolem jakéhosi řídicího centra uprostřed místnosti se pohybovali lékaři, sestry a pomocný personál. Vládl tu organizovaný chaos, každý měl svůj úkol a všechno řídila jakási neviditelná ruka. Ti lidé museli mít rušnou noc, ale to byla v Hollywoodské presbyteriánské asi každá.

Před závěsem vyšetřovací kóje číslo 4 stál další policista a Ballardová s Jenkinsem vykročili přímo k němu. Na rukávu měl tři frčky – patnáct let ve službě – a Ballardová ho velmi dobře znala.

„Doktor je uvnitř, Smitty?“ zeptala se ho.

Policista Melvin Smith zvedl hlavu od telefonu, na kterém právě psal esemesku.

„Ballardová, Jenkinsi, jak to jde?“ pozdravil je Smith. Teprve pak odpověděl: „Ne, je sama. Chtějí ji odvézt na sál. Má frakturu lebky a otok mozku. Prý jí budou muset otevřít, aby snížili tlak.“

„Ten pocit znám,“ nadhodil Jenkins.

„Takže nemluví?“ zeptala se Ballardová.

„Už ne,“ odpověděl Smith. „Dali jí sedativa a slyšel jsem, jak se baví, že ji uvedou do umělého spánku, dokud otok neustoupí. Hele, Ballardová, jak se má Lola? Dlouho jsem ji neviděl.“

„Lola se má fajn,“ odpověděla Ballardová. „Našli jste tu oběť sami, nebo vás někdo zavolal?“

„Dostali jsme echo,“ řekl Smith. „Někdo volal, ale než jsme se dostali na místo, byl v prachu. Oběť ležela sama na parkovišti. Když jsme k ní přišli, mysleli jsme, že je mrtvá.“

„A volal jsi někoho, aby zajistil místo činu?“ zeptala se Ballardová.

„Ne, nic tam není, jenom krev na asfaltu, Ballardová,“ zavr-
těl hlavou Smith. „Prostě ji tam někdo vyhodil z auta.“

„Ale no tak, Smitty, to nemyslíš vážně. Musíme zajistit místo
činu. Co kdybyste nás tu nechali a šli to pohlídat, než tam po-
šleme tým. Klidně přitom můžete sedět v autě a dělat si papíry
nebo tak něco.“

Smith se podíval na Jenkinse, jako by čekal, až to výše posta-
vený z obou detektivů potvrdí.

„Má pravdu,“ přikývl Jenkins. „To místo činu musíme za-
jistit.“

„Rozkaz,“ prohlásil Smith, ovšem tónem, kterým dával naje-
vo, že tenhle úkol považuje za ztrátu času.

Ballardová prošla závěsem do kóje číslo 4. Oběť ležela na zá-
dech na lůžku a přes zřízené tělo měla přehozené světle zele-
né nemocniční prostěradlo. Na obou pažích měla zajištěné
žíly a hadičky jí vedly i k nosu. Ballardová viděla za čtrnáct let
na oddělení spoustu obětí násilných trestných činů, ale tohle byl
jeden z nejtěžších případů, kdy oběť ještě zůstala naživu. Žena
byla malá a zřejmě nevážila víc než šedesát kilo. Obě oči měla
napuchlé tak, že se samy zavřely a ocnice pravého oka byla zjev-
ně zlomená. Rysy tváře jí navíc zásadně změnil otok její celé
pravé poloviny, která byla zároveň odřená. Nebylo pochyb, že ji
někdo surově zbil a pak táhl obličejem po drsné zemi – zřejmě
po parkovišti. Ballardová se sklonila nad lůžkem, aby si pro-
hlédla ránu na spodním rtu. Zjistila, že je to kousnutí, které ret
surově rozdělilo napůl. Roztrženou tkáň teď u sebe držely dva
provizorní stehy. V budoucnu však bude třeba zásahu plastické-
ho chirurga. Pokud tedy oběť přežije.

„Ježíši Kriste,“ hlesla Ballardová.

Sundala z opasku telefon a zapnula fotoaparát. Začala fo-
tit od celkového záběru obličeje, po detaily na jednotlivé rány
na tváři. Jenkins ji beze slova pozoroval. Věděl, jak je zvyklá
pracovat.

NOČNÍ SMĚNA

Ballardová odhrnula z oběti prostěradlo, aby se podívala, zda má zranění také na hrudi. Oči jí ihned sklouzly k levé části trupu, kde svítilo několik ostře ohrazených podlitin, které zřejmě způsobil spíš nějaký předmět než něčí pěst.

„Podívej se na tohle,“ řekla Ballardová. „Boxer?“

Jenkins se sklonil blíž.

„Vypadá to tak,“ souhlasil. „Asi jo.“

Znovu se odtáhl, znechucen z toho, co viděl. John Jenkins měl za sebou pětadvacet let služby a Ballardová věděla, že pokud jde o empatii, už dávno nic necítí. Byl to dobrý detektiv – když chtěl. Byl však stejný jako spousta jiných, kteří tuto práci dělali takhle dlouho. Chtěl mít klid a dělat si své. Budově policejního ředitelství v centru se často říkalo zkratkou PAB – Police Administration Building, tedy Policejní administrativní budova. Chlapi jako Jenkins byli spíš toho názoru, že zkratka pochází ze slov Politika a byrokracie nebo Politika a blbost, podle toho, co komu bylo bližší.

Noční služby obvykle dostávali právě ti, kdo se nějak provinili proti politice a byrokracii na oddělení. Jenkins však byl jednou ze vzácných výjimek, které si práci od jedenácti večer do sedmi ráno brali dobrovolně. Jeho žena měla rakovinu a on rád pracoval, zatímco ona spala, aby mohl být doma, až ho bude potřebovat.

Ballardová udělala ještě pár fotek. Oběť měla zhmožděná a podřená rovněž prsa. Bradavku na tom pravém měla dokonce úplně utrženou, nebo spíš brutálně ukousnutou, stejně jako ret. Levé ňadro bylo plné a trčelo do výše, zatímco to druhé leželo splasklé na hrudi. Žena měla zjevně implantáty, přičemž jeden v těle praskl. Ballardová věděla, že k něčemu takovému byla třeba strašná síla. Něco podobného viděla v životě jen jednou, oběť to však tehdy nepřežila.

Jemně ženu znovu zahalila a prohlédla jí ruce, jestli nenajde stopy po zápase. Nehty byly polámané a krvavé. Kolem zápěstí

měla žena tmavě fialové podlitiny a odřeniny, které dávaly tušit, že byla spoutaná a držena v zajetí hodně dlouho. Ballardová hádala, že to muselo být nejméně několik hodin. Možná dokonce dní.

Udělala ještě pár fotek a teprve přitom si všimla, jak má oběť dlouhé prsty a na nich široké klouby. Adresa Santa Monica, Highland – to ji mělo napadnout. Chytila spodní lem andělíčka a nadzvedla ho. Jediným pohledem se přesvědčila, že jde skutečně o muže.

„Do pytle, to jsem asi nechtěl vidět,“ prohlásil Jenkins.

„Jestli to Smitty věděl a neřekl nám to, tak je to debil,“ konstatovala Ballardová. „Tohle úplně mění situaci.“

Pak ovládla vztek a soustředila se na práci.

„Když jsme odjížděli ze stanice, nevšiml sis, jestli dneska nemá službu někdo z mravnostního?“ zeptala se.

„No, vlastně jo, něco tam řešili,“ odpověděl Jenkins. „Ale nevím co. Viděl jsem, jak do zasedačky vpadl Pistol Pete a vařil konvici kafe.“

Ballardová odstoupila od lůžka a začala procházet fotky na telefonu, dokud nenašla tu s tváří oběti. Pak přeposlala fotku esemeskou Peteovi Mendezovi z mravnostního oddělení. Připojila text ve znění:

Neznáš ho? Ramona? Bulvár v Santa Monice?

Mendez byl na šestém oddělení legenda, ovšem ne zrovna v kladném slova smyslu. Většinu kariéry strávil v přestrojení, protože zamlada ho posílali na ulici jako nastrčeného prostituta. Během tajných operací měl na sobě štenici, protože právě jeho zvukové nahrávky často případ vyřešily a většinou vedly k tomu, že se podezřelý ke vzneseným obviněním přiznal. Dodnes se na večírcích a rozlučkách s těmi, kdo odcházeli do důchodu, pouštěla jedna z Mendezových nahrávek. Mendez ji po-

NOČNÍ SMĚNA

řídil, když stál na Santa Monica Boulevardu a přišel k němu potenciální zákazník. Než se uvolil k tomu, že mu zaplatí, pořádně Mendeze vyzpovídal a nechyběla ani otázka, kolik měří jeho ztopořený penis. Muž ovšem použil trochu méně slušný výraz.

„Asi osmnáct centimetrů,“ odpověděl Mendez.

Na zákazníka to neudělalo dojem a beze slova odjel. O chvíli později opustil seržant z mravnostního oddělení svůj post a přešel k Mendezovi. Také z jejich rozhovoru byla pořízena nahrávka.

„Mendezi, tohle je policejní akce, potřebujeme je dostat,“ vyjel na něj seržant. Až se vás příště bude nějaký chlap ptát, jak máte velkého ptáka, tak panebože *přehánějte!*“

„Ale já jsem přeháněl,“ namítl Mendez, čímž se navěky ztrapnil.

Ballardová odhrnula závěs, aby zjistila, jestli za ním Smith ještě stojí, ale ten byl i s Taylorem pryč. Přešla k centrálnímu pultu a oslovila jednu ze sester za ním. Jenkins jí byl v patách.

„Ballardová, Jenkins, LAPD,“ představila je. „Potřebuju mluvit s lékařem, který ošetřoval oběť z kóje číslo čtyři.“

„Ten je teď na dvojce,“ odpověděla sestra. „Vydržte, až vyjde ven.“

„A kdy jde pacientka na operaci?“

„Jakmile se uvolní místo na sále.“

„Dělal někdo ohledání kvůli zjištění možného znásilnění? Výtěr análu? A potřebujeme vzorky tkáně za nehty. Může nám s tím někdo pomoci?“

„Snažili se mu zachránit život, to byla v tu chvíli priorita. O tom ostatním se budete muset pobavit s doktorem.“

„Na to se vás právě ptám. Chci mluvit s...“

Ballardová ucítila, jak jí v ruce zavibroval telefon a otočila se od sestry. Přišla jí odpověď od Mendeze. Přečetla ji Jenkinsovi nahlas.

„Ramona Ramone, drak. Právě jméno Ramón Gutierrez. Před pár týdny jsem ho tady měl. Trestní rejstřík delší než jeho péro před operací. To je pěkné přirovnání.“

„Vzhledem k tomu, jak je na tom on,“ poznamenal Jenkins.

Travestitům, transvestitům a transsexuálům se v hantýrce mravnostního oddělení říkalo společně draci. Nedělaly se mezi nimi rozdíly. Nebylo to moc pěkné, ale všichni to přijali. Ballardová na oddělení strávila dva roky jako volavka. Zнала nejen zvyky, ale také slang. Nic z toho už nezmizí bez ohledu na to, kolik školení na empatii policisté absolvovali.

Podívala se na Jenkinse. Než stačila něco říct, promluvil on.

„Ne,“ řekl.

„Jak ne?“ zeptala se.

„Vím, co chceš říct. Chceš si ten případ nechat.“

„Je to případ pro upíry – musí se řešit v noci. Když to předáme specialistům na sexuální zločiny, dopadne to jako s tím vloupáním. Odloží ho na hromadu. Budou hezky dodržovat pracovní dobu od devíti do pěti a nikdo nic nezjistí.“

„Stejně říkám ne. Není to naše práce.“

V tomhle bodu se jako partáci nikdy neshodli. Dělalí noční, přesouvali se od případu k případu, podle toho, kde byl zrovna potřeba detektiv, a sepisovali první hlášení, případně rovnou doporučili zastavit vyšetřování, protože vše vyhodnotili jako sebevraždu. Žádný z těch případů si ale nenechávali. Podali hlášení a ráno ho předali příslušnému oddělení. Loupežná přepadení, sexuální motivované útoky, vloupání, krádeže aut a tak dál. Ballardová občas toužila po tom, aby mohla na případu pracovat od začátku až do konce. Jenomže to neměli v náplni práce a od té se Jenkins nenechal odchýlit ani o milimetr. Byl jako ti, co mimo pracovní dobu nehnou ani prstem, až na to, že sloužil v noci. Měl nemocnou ženu a každé ráno chtěl být doma dřív, než se vzbudí. Přesčasý ho nezajímaly, ani kvůli penězům, ani kvůli práci samotné.

NOČNÍ SMĚNA

„Ale no tak, co budeme jinak dělat?“ naléhala Ballardová.

„Půjdeme prohlédnout místo činu a zjistíme, jestli to vůbec místo činu je,“ odpověděl Jenkins. „Pak se vrátíme do kanclu a dáme to všechno do hlášení, včetně vloupačky u té staré paní. Když budeme mít štěstí, nikdo už nás nikam nezavolá a do svítání budeme s tím papírováním hotoví. Takže jdeme.“

Pohnul se k východu, ale Ballardová za ním nešla. Jenkins se k ní prudce otočil.

„Co ještě?“ obořil se na ni.

„Tohle udělal hodně zlý člověk, Jenksi,“ řekla. „To je ti snad jasné.“

„Nezačínej s tím zase, protože na tohle mě neukecáš. Takových případů už jsme viděli stovky. Chlap jede v autě, nezná to tady, vidí na ulici holku a zastaví. Dohodne se s ní, odveze ji na parkoviště, a když jí najde pod minisukni pindoura, připadá si jako podvedený zákazník. Tak toho kluka zkope do krychličky a jede dál.“

Ballardová kroutila hlavou ještě dřív, než Jenkins své shrnutí dokončil.

„Jenomže to by oběť neměla ty kousance,“ protestovala. „A nedostala by ránu boxerem. Něco takového ukazuje, že šlo o plánovanou akci, že je v tom něco víc. Byla dlouho svázaná. Po světě běhá hodně zlý člověk a já si ten případ chci nechat a pro změnu s tím něco udělat.“

Technicky vzato byl jejím nadřízeným. V podobných věcech rozhodoval on. Na stanici by se Ballardová mohla případně odvolat k velícímu důstojníkovi, ale nakonec se stejně museli rozhodnout jako partáci.

„Zajedu se mrknout na místo činu a pak se vrátím a začnu to sepisovat,“ odpověděl Jenkins. „To vloupání dostanou na stůl vloupačky a tohle – tohle předáme násilným trestným činům. Možná dokonce vraždám, protože ten kluk nevypadá moc dobře. Poslední slovo.“

Když rozhodl, znovu se obrátil ke dveřím. Dělal tuhle práci tak dlouho, že si pořád pamatoval dobu, kdy měla jednotlivá oddělení samostatné *stoly*. V devadesátých letech tomu tak bylo, jednotliví detektivové měli pracovní desky nalepené na sobě, takže vytvářely jeden dlouhý stůl. Stůl vloupaček, stůl násilných trestných činů a tak dále.

Ballardová už chtěla jít za ním, ale pak si na něco vzpomněla. Vrátila se k sestře za pultem.

„Kde má oběť oblečení?“ zeptala se.

„Dali jsme ho do pytle,“ odpověděla sestra. „Vydržte.“

Jenkins se zastavil u dveří a otočil se k ní. Ballardová zvedla prst a gestem mu naznačila, aby ještě počkal. Sestra vytáhla ze zásuvky průhledný igelitový pytel obsahující vše, co měla oběť u sebe. Moc toho nebylo. Několik laciných šperků a flitrové šaty. Na kroužku se dvěma klíči malý pepřák. Žádná peněženka, žádné peníze, žádný telefon. Sestra podala pytel Ballardové.

Ta výměnou předala sestře vizitku a poprosila ji, aby vyřídila doktorovi, že jí má zavolat. Pak se připojila k parťákovu a oba vyšli automatickými dveřmi do vstupní haly. Vtom jí zazvonil telefon. Mrkla na displej. Byl to velitel směny, poručík Munroe.

„Náčelník.“

„Ballardová, jste ještě s Jenkinsem v Presbyteriánské nemocnici?“

Všimla si naléhavého tónu, jakým se ptal. Něco se dělo. Zastavila se a kývla na Jenkinse, aby přišel blíž.

„Jsme právě na odchodu. Proč?“

„Pusťte to nahlas.“

Poslechla.

„Mám, mluvte,“ řekla.

„Máme čtyři mrtvé v klubu na Sunset Boulevardu,“ řekl Munroe. „Nějaký chlap tam začal střílet lidi, se kterými se děl v boxu. Jede k vám záchranka s pátou obětí, která podle

NOČNÍ SMĚNA

posledních zpráv taky mele z posledního. Ballardová, zůstaňte tam a zkuste toho zjistit co nejvíc. Jenkinsi, posílám pro vás Smittyho s tím jeho zobákem. Tohle si určitě převezme oddělení vražd, ale bude jim chvilku trvat, než dají dohromady tým. Poslal jsem hlídku, aby zajistila místo činu a zkusila zadržet svědky, ale většina lidí se samozřejmě rozprchla, když kolem nich začaly lítat kulky.“

„Kde to je?“ zeptal se Jenkins.

„Klub Dancers kousek od Hollywoodského atletického klubu,“ odpověděl Munroe. „Znáte ho?“

„Já jo,“ potvrdila Ballardová.

„Dobře. Jenkinsi, vy tam jedte. Ballardová, vy se vraťte hned, jak skončíte s pátou obětí.“

„Náčelníku, musíme ještě zajistit místo činu v tom případě násilného přepadení,“ namítla Ballardová. „Poslali jsme Smittyho s...“

„Dneska ne,“ prohlásil Munroe. „Všichni vyšetřovatelé budou mít na starosti Dancers. Jede tam i celý forenzní tým.“

„Takže to druhé místo činu prostě necháme tak?“ zeptala se Ballardová.

„Nechte ho ranní směně, Ballardová, ať si to vyřeší zítra,“ odpověděl Munroe. „Já už musím. Úkoly jste dostali.“

Munroe bez dalšího slova zavěsil. Jenkins se na Ballardovou podíval s výrazem typu *Já jsem ti to říkal*. A jako by to někdo schválně načasoval, zazněla do noci blížící se siréna. Ballardová poznala rozdíl mezi záchrankou a policejním autem. Tohle byli Smitty s Taylorem, kteří se vraceli pro Jenkinsa.

„Uvidíme se tam,“ prohlásil Jenkins.

„Jo,“ přikývla Ballardová.

Siréna zmlkla a hlídkové SUV zajelo pod střechu před dveře. Jenkins se nasoukal dozadu a auto se okamžitě rozjelo. Ballardová tam zůstala stát sama s igelitovým pytlím v ruce.

MICHAEL CONNELLY

Teď uslyšela druhou blížící se sirénu. Tohle byla sanitka, která vezla pátou oběť. Ballardová se podívala prosklenými dveřmi dovnitř na hodiny v recepci. Bylo 1:17 a směna jí tedy začala ani ne před dvěma hodinami.

3

Siréna ztichla a sanitka zajela pod stříšku ke vchodu. Ballardová čekala a dívala se. Dvojité zadní dveře sanitky se otevřely a záchranáři vytáhli na vozíku pátou oběť. Byla napojená na dýchací přístroj.

Ballardová slyšela, jak tým ze sanitky sděluje lidem z pohotovosti, že oběť v autě fibrilovala a že se jim povedlo ji přivést zpátky a stabilizovat, ale pak jí srdce vypovědělo ještě jednou – těsně před příjezdem. Tým z pohotovosti si vozík s obětí převzal a rychle s ním zmizel uvnitř a potom ve výtahu, kterým se vyjíždělo přímo na sál. Ballardová okamžitě vyrazila za nimi a podařilo se jí být poslední, kdo nastoupil, než se dveře zavřely. Postavila se do rohu, zatímco se tým čtyř lékařů v bledě modrých operačních halenách snažil udržet ženu na pojízdném lůžku naživu.

Výtah sebou trhl a začal stoupat. Ballardová si oběť prohlížela. Žena měla na sobě džínové šortky, kotníkové conversky a černé tílko nasáklé krví. Ballardová si všimla, že z kapsy šortek jí vykukují vršky čtyř propisek. Zřejmě pracovala v klubu, kde došlo ke střelbě, jako servírka.

Dostala ránu přímo do hrudi. Tvář jí zakrývala dýchací maska, ale i tak Ballardová hádala, že jí mohlo být kolem pětadvace-

ti. Podívala se na ruce, ale neviděla žádné prstýnky ani náramky. Na vnitřní straně levého zápěstí si všimla jednorozce vytetovaného černým inkoustem.

„Kdo jste?“

Ballardová zvedla hlavu od pacientky, ale nepoznala, kdo jí tu otázku položil, protože všichni už měli na tvářích roušku. Hlas patřil muži, ale tři ze čtyř zdravotníků před ní byli muži.

„Ballardová, LAPD,“ odpověděla.

Sundala z pásku odznak a zvedla ho, aby všichni viděli.

„Dejte si roušku. Jdeme na sál.“

Žena vytáhla ze zásobníku na stěně výtahu roušku a podala ji Ballardové. Ta si ji okamžitě nasadila.

„Postavte se někam dozadu a nepřekávejte.“

Dveře se konečně otevřely, Ballardová rychle vyšla ven a ustoupila stranou. Lůžko na kolečkách se z výtahu doslova vyřítilo a okamžitě zamířilo na sál, který měl jednu stěnu prosklenou, aby bylo možné pozorovat průběh operace. Ballardová ho využila a zůstala za ním. Lékařský tým prováděl zoufalý pokus přivést ženu zpět z říše mrtvých a připravit ji na operaci, ovšem po patnácti minutách ji prohlásili za mrtvou. Bylo 1:34 v noci a Ballardová si to zapsala.

Poté, co personál zanechal operační sál prázdný a odešel se věnovat jiným případům, měla Ballardová možnost zůstat s mrtvou ženou chvíli o samotě. Tělo za chvíli převezou do provizorní márnice, odkud si ho převezme koroner, který dorazí se svým týmem, do té doby však měla Ballardová trochu času. Přistoupila k ženě a prohlížela si ji. Teď měla tlíko rozřezané a hrud' odhalenou.

Ballardová vytáhla telefon a vyfotila střelnou ránu v hrudní kosti. Všimla si, že nikde nebyly stopy střelného prachu, což jí říkalo, že ránu někdo vypálil ze vzdálenosti nejméně metr a čtvrt. Zdálo se, že to byla velice přesná rána střelce, který dokázal zasáhnout střed ve vypjaté situaci, a navíc s největší

NOČNÍ SMĚNA

pravděpodobností v pohybu. Pokud by se náhodou s vrahem někdy setkala, musela to brát v potaz, i když v tuhle chvíli se to zdálo být velmi málo pravděpodobné.

Ballardová si všimla dlouhého provázku, který měla žena kolem krku. Nebyl to řetízek, ani žádný druh šperku, ale obyčejný provázek. Nebylo vidět, jestli je na něm nějaký přívěšek, protože provázek skrývaly zcuchané a krví spleené vlasy. Ballardová mrkla ke dveřím a pak se otočila zpátky k oběti.

Vytáhla provázek z vlasů a spatřila, že na něm visí klíček. Na tácu s chirurgickými nástroji ležel mimo jiné skalpel, který vzala a provázek jím přerázla. Následně ho vytáhla zpod vlasů. V kapse našla gumovou rukavici, nasadila si ji a uložila provázek i s klíčkem do bezpečí igelitového sáčku na důkazy.

Rukavici si znovu sundala, schovala ji do kapsy a mezitím už si začala prohlížet tvář oběti. Oči měla trochu pootevřené a v ústech ještě stále zavedenou gumovou dýchací hadičku. Ta Ballardovou rozčilovala. Roztahovala ženě obličej a ona byla přesvědčená, že by se za ni oběť styděla, kdyby ještě žila. Ballardová ji chtěla vytáhnout, ale věděla, že to je proti předpisům. Soudní znalec měl dostat tělo přesně v tom stavu, v jakém se nacházelo, když nastala smrt. Už tak překročila hranice, když ženě sundala z krku klíček. Ta gumová dýchací věc v jejích ústech však ženu doslova zbavovala důstojnosti a Ballardovou to iritovalo. Už po ní chtěla sáhnout, když se za ní ozval hlas, který ji vyrušil.

„Detektive?“

Ballardová se otočila a viděla, že je to jeden ze záchranářů, kteří ženu přivezli. V ruce držel igelitový pytlík.

„Tohle je její zástěra. Má v ní dýška.“

„Děkuju,“ odpověděla Ballardová. „Vezmu si ji.“

Přešel k ní, podal jí igelitový sáček a ona ho zvedla před oči.

„Zjistili jste, kdo by to mohl být?“ zeptala se.

„Asi ne,“ odpověděl záchranář. „Roznášela drinky, takže doklady si podle mě nechávala v autě, nebo ve skřínce.“

„Jasně.“

„Ale jmenovala se Cindy.“

„Cindy?“

„Jo, ptali jsme se v klubu. Abychom s ní mohli mluvit. Stejně to nakonec bylo jedno. Začala fibrilovat.“

Záchranář se podíval na tělo. Ballardová měla pocit, že v jeho očích vidí smutek.

„Škoda, že jsme se tam nedostali o pár minut dřív,“ řekl. „Možná by se ještě dalo něco dělat. Těžko říct.“

„Určitě jste udělali všechno, co jste mohli,“ utěšovala ho Ballardová. „Kdyby mohla, tak vám poděkuje.“

Záchranář se na Ballardovou podíval.

„Teď zase uděláte vy všechno, co budete moci, že?“ řekl.

„Uděláme,“ přikývla s vědomím, že jakmile případ převezme oddělení vražd, nebude se moci na vyšetřování podílet.

Krátce poté, co záchranář odešel, dorazili dva zřízenci, kteří měli za úkol odvézt tělo, aby se sál mohl sterilizovat a připravit pro dalšího pacienta. Dneska byla na pohotovosti rušná noc. Zakryli tělo igelitovým prostěradlem a vyvezli ho ven. Levá ruka oběti visela z vozíku a Ballardová si všimla vytetovaného jednorožce na zápěstí. Šla za oběma muži ven a v ruce svírala pytel se zástěrou oběti.

Kráčela chodbou a dívala se prosklenými stěnami do dalších operačních sálů. Všimla si, že na jednom leží Ramón Gutierrez, kterému se snažili ulevit od tlaku způsobeného otokem mozku. Chvilí se na operaci dívala, ale pak jí telefon zavibroval esemeskou. Byla od poručíka Munroea, který se ptal na stav páté oběti. Ballardová vyťukala odpověď cestou k výtahu.

IM – jedu na místo činu.

IM byla stará zkratka používaná u LAPD, když ještě policisté běžně komunikovali vysílačkami. Ukončoval se s ní hovor.

NOČNÍ SMĚNA

Někteří tvrdili, že vznikla ze slov *Informuj mě*, ale ve skutečnosti to byl prostě ekvivalent klasického *Přepínám a končím*. Časem se význam posunul a dnes zkratka znamenala konec směny, nebo, jako v tomto případě, smrt oběti.

Cestou dolů velmi pomalým výtahem si Ballardová znovu nasadila gumovou rukavici a otevřela igelitový pytlík, který jí dal záchranář. Pak prohledala kapsy zástěry, ve které servírka zjevně pracovala. V jedné nahmatala mince a v té druhé krabičku cigaret, zapalovač a bloček. Ballardová v klubu Dancers byla a věděla, že ho majitel pojmenoval po klubu ze skvělého románu *Dlouhé loučení*, který se odehrával v L.A. Stejně tak věděla, že v nápojovém menu je celý oddíl speciálních drinků pojmenovaných po literárních dílech odehrávajících se v Los Angeles, jako třeba *Černá Dahlie*, *Blonde Lightning* a *Temnota*. Servírka se tam bez bločku skutečně neobešla.

Když se vrátila k autu, otevřela kufr a uložila pytel do jedné z krabic, ve kterých s Jenkinsem vozili důkazy. Bylo možné, že během jediné směny posbírají důkazy k několika případům, takže si rozdělili prostor v kufru krabicemi. Do jiné už dříve vložila oblečení Ramóna Gutierreze. Pytel se zástěrou teď uložila do jiné krabice, zalepila ji červenou bezpečnostní páskou a kufr zabouchla.

Když dorazila ke klubu Dancers, byl už z místa činu cirkus se třemi šapitó. Ne jako ve skutečném cirkuse Barnum & Bailey, kteří se proslavili tím, že vyměnili stan za trvalou scénu, ale jako v tom policejním, kde tři soustředné kruhy značily velký a složitý případ, který jistě přiláká pozornost médií. Prostřední kruh ohraničoval skutečné místo činu, kde pracovali vyšetřovatelé a technici. Tohle byla zakázaná zóna. Kolem ní byl druhý kruh, kde se pohybovali běžní uniformovaní policisté a další zaměstnanci a kde vznikla pracoviště pro styk s veřejností a novináři. Třetí, vnější kruh patřil reportérům a kamerám, a také shromážděným přihlížejícím.

Všechny pruhy Sunset Boulevardu vedoucí na východ už byly uzavřené, aby vzniklo místo pro početnou kolonu policejních a novinářských vozidel. V opačném směru se už stačila vytvořit pomalu se sunoucí kolona, která připomínala rudou stužku brzdových světel, protože řidiči zpomalovali a snažili se zjistit, proč se zde nahromadilo tolik policistů. Ballardová si našla volné místo u obrubníku blok od místa činu a ten kousek došla pěšky. Sundala si od pasu odznak, provlekla šňůru, na které ho měla, poutkem na zádech, a přehodila ji přes hlavu, aby jí visel viditelně pod krkem.

Když došla na místo, musela najít policistu, který měl u sebe prezenční listinu, aby ji mohl zapsat a pustit. První dva kruhy byly ohraničené žlutou policejní páskou. Ballardová zvedla tu první, podlela ji a pak si všimla policisty s deskami v rukou, který stál na hlídce u druhé pásky. Zнала ho, jmenoval se Dunwoody.

„Woody, zapiš mě.“

„Detektiv Ballardová,“ řekl a zapsal ji do papíru na deskách. „Myslel jsem si, že to mají celé na starosti vraždy.“

„To ano, ale před chvilkou jsem byla s pátou obětí v Hollywoodské presbyteriánské. Kdo tomu velí?“

„Poručík Olivas – ale strkají do toho nos snad všichni z velení z Hollywoodu a Západního úřadu.“

Ballardová skoro zaúpěla. Robert Olivas velel na oddělení loupeží a vražd týmu, který se specializoval pouze na vraždy. Ballardová s ním měla osobní zkušenost, protože ji před čtyřmi lety přidělili k jeho týmu krátce poté, co byl povýšen z oddělení narkotik. Právě tahle osobní zkušenost mohla za to, že měla noční služby na hollywoodském oddělení.

„Neviděl jsi tu Jenkinse?“ zeptala se.

V duchu okamžitě začala sprádat plán, jak nemuset podat hlášení o páté oběti přímo Olivasovi.

„Vlastně jo,“ odpověděl Dunwoody. „Kde jsem ho jenom viděl? No jo, zařizoval autobus pro svědky. Odvážejí je do centra.“

NOČNÍ SMĚNA

Myslím, že to měl Jenkins na starosti. Dával pozor, aby se někdo nepokusil zdrhnout. Když se začalo střílet, bylo to, jako když krysy opouštějí loď. Tak jsem to aspoň slyšel.“

Ballardová přistoupila k Dunwoodymu, aby mu mohla něco důvěrně říct. Očima přelétla moře policejních aut. Na všech blikaly majáky.

„Co jsi ještě slyšel, Woody?“ zeptala se. „Co se tam uvnitř stalo? Bylo to jako loni v Orlandu?“

„Ne, ne, tohle nebyl teroristický útok,“ odpověděl. „Slyšel jsem, že v jednom boxu seděli čtyři chlapi a něco se zvrtilo. Jeden začal střílet a sejmul všechny ostatní. Pak trefil servírku a cestou ven ještě sejmul vyhazovače.“

Ballardová přikývla. Tohle byl první krok k tomu, aby pochopila, co se vlastně stalo.

„A kde má Jenkins ty svědky?“

„Vedle na zahradě. Tam, kde byla Kočka a housle.“

„Jasně. Dík.“

Klub Dancers stál vedle budovy ve starošpanělském stylu s dvorem uprostřed a zahradou. Na té bylo venkovní posezení typického anglického pubu s názvem Kočka a housle, kde se po službě a někdy také během služby scházeli policisté z nedaleké hollywoodské stanice. Asi před dvěma roky ale podnik zavřeli. Stal se obětí rostoucích nájmů v Hollywoodu a budova teď byla opuštěná. Zjevně si ji pro sebe zabrali a udělali z ní shromazdiště svědků.

Před bránou, která sloužila jako vchod do staré zahradní hospody, stál další policista. Souhlasně na Ballardovou kývl a ona zatlačila do tepaných želených mříží. Jenkinse našla, jak sedí na starém kamenném stole a cosi si zapisuje do bloku.

„Jenksi,“ pozdravila ho Ballardová.

„Nazdar, parťačko,“ odpověděl Jenkins. „Slyšel jsem, že to ta tvoje holka nezvládla.“

„Měla zástavu už v sanitce. Už ji nenahodili. A já jsem s ním tím pádem nemluvila. Ty jsi něco zjistil?“

„Nic moc. Ti chytří sebou po prvním výstřelu praštili o zem. Ti ještě chytřejší vzali roha a nesedí tady. Pokud jde o mě, jakmile pro ty chudáky přijede autobus, můžeme to zabalit. Teď už to je akce oddělení vražd.“

„Musím s někým mluvit o té mojí oběti.“

„Tak to asi budeš muset za Olivasem, nebo některým z jeho lidí, a nejsem si jistý, jestli to je dobrý nápad.“

„Mám jinou možnost? Ty musíš zůstat tady.“

„Já jsem si to nevymyslel.“

„Neříkal tady někdo, že viděl, jak to ta servírka dostala?“

Jenkins přelétl pohledem stoly, u kterých sedělo a čekalo asi dvacet lidí. Byla to hotová přehlídka hollywoodských hipsterů a lidí, kteří tráví život v nočních klubech. Všude spousta tetování a piercingů.

„Ne, ale podle toho, co jsem slyšel, obsluhovala u toho stolu, kde se začalo střílet,“ odpověděl Jenkins. „V boxu seděli čtyři chlapi. Jeden vytáhl bouchačku a všechny ostatní na místě postřílel. Lidi začali šílet a pobíhat a střelec mezi nima. Tu servírku zastřelil, když se hrnul ke dveřím. Tam pak sejmul ještě vyhazovače.“

„A nikdo netuší, o co šlo?“

„Tady z těch nikdo.“

Mávl rukou ke svědkům. Jeden z nich, který seděl u druhého kamenného stolu, to gesto zjevně považoval za pozvání. Vstal a přišel blíž. Od poutka na přední straně kalhot mu vedl do zadní kapsy řetízek, na němž měl zjevně peněženku a který s každým krokem chrastil.

„Hele, jak dlouho to tady ještě bude trvat?“ zeptal se Jenkins. „Nic jsem neviděl a nic nevím.“

„Už jsem vám to říkal,“ odpověděl Jenkins. „Dokud vás detektivové oficiálně nevyslechnou, nikdo odtud nesmí. Běžte si sednout, pane.“

NOČNÍ SMĚNA

Jenkins to řekl tak autoritativně a téměř výhružně, že oslovení *pane* zcela zaniklo. Muž, který vypadal jako pravidelný návštěvník klubu, na něj chvíli hleděl a pak se vrátil ke svému stolu.

„Oni nevědí, že je odvezou autobusem?“ zeptala se Ballardová tiše.

„Ještě ne,“ zavrtěl hlavou Jenkins.

Než mohla Ballardová zareagovat, ucítla, jak jí vibruje telefon. Vytáhla ho a podívala se na displej. Volalo jí neznámé číslo, ale ona hovor přijala s vědomím, že to bude pravděpodobně nějaký kolega policista.

„Ballardová.“

„Detektive, tady je poručík Olivas. Řekli mi, že jste byla v Presbyteriánské s tou pátou obětí. Osobně bych si vybral někoho jiného, ale pochopil jsem, že už jste tam byla.“

Ballardové chvíli trvalo, než odpověděla, a hrud' se jí sevřela neblahou předtuchou.

„Přesně tak,“ přisvědčila nakonec. „Ta žena zemřela. Tělo čeká, až si ho odveze soudní znalec.“

„A máte od ní nějakou výpověď?“ zeptal se.

„Ne, měla zástavu už v sanitce a nepovedlo se jim ji nahodit.“

„Aha.“

Řekl to tónem, jako by to byla její vina, že oběť zemřela dřív, než ji stačila vyslechnout. Ballardová neodpověděla.

„Napište mi hlášení a ráno mi ho pošlete,“ řekl Olivas. „To je všechno.“

„Ehm, jsem tady, na místě činu,“ řekla Ballardová, než zavěsil. „Sedím hned vedle se svým partákem spolu se svědky.“

„No a?“

„Ta oběť u sebe neměla žádné doklady. Byla to servírka. Asi měla někde uvnitř skříňku, kam si schovávala peněženku a telefon. Ráda bych...“

„Cynthia Haddelová..., ředitelka baru mi řekla, jak se jmenuovala.“

„A nemám to ověřit a najít její věci? Nebo to necháte udělat někomu ze svých lidí?“

Teď si dal Olivas s odpovědí chvíli načas. Jako by zvažoval něco, co s případem nesouviselo.

„Mám klíč, který je podle mě od její skříňky,“ řekla Ballardová. „Dali mi ho záchranáři.“

To bylo zásadní posunutí skutečnosti, ale Ballardová nechtěla, aby poručík věděl, jak se ke klíčku dostala.

„Tak dobře, vyřídte to,“ souhlasil nakonec. „Moji lidi mají spoustu jiné práce. Ale moc to neprožívejte, Ballardová. Byla to náhodná oběť. Vedlejší produkt, jen se ocitla ve špatný čas na špatném místě. Můžete taky kontaktovat její příbuzné, ať se s tím moji lidé nemusí zdržovat. Hlavně se mi neplette do cesty.“

„Jasně.“

„A to hlášení chci mít ráno na stole i tak.“

Než stačila Ballardová odpovědět, Olivas zavěsil. Ještě chvíli držela telefon u ucha a přemýšlela nad tím, jak říkal, že Cindy Haddelová byla jen vedlejší produkt a ve špatný čas na špatném místě. Ballardová věděla, jaké to je.

Pak telefon schovala.

„Tak co?“ zeptal se Jenkins.

„Musím jít vedle mrknout se k ní do skříňky, jestli tam nemá doklady,“ řekla. „Olivas na nás taky nechal, abychom informovali příbuzné.“

„Á doprdele.“

„Klid, já to udělám.“

„Ne, tak to nefunguje. Když se k něčemu dobrovolně přihlásíš, tak dobrovolně hlásíš i mě.“

„Ale já jsem se k těm příbuzným nehlásila. Však jsi ten hovor slyšel, ne?“

NOČNÍ SMĚNA

„Dobrovolně ses přihlásila, že pomůžeš. Nemůžeš se divit, že na tebe hodil ten největší humus.“

Ballardová se nechtěla hádat. Odvrátila se, podívala se na lidi stále sedící u kamenných stolů a spatřila dvě ženy, které na sobě měly ustřižené džínové šortky a tílko, jedna černé, druhá bílé. Přešla k nim a ukázala jim odznak. Bílé tílko promluvalo dřív, než stačila Ballardová něco říct.

„Nic jsme neviděly,“ prohlásila.

„Slyšela jsem,“ přikývla Ballardová. „Chci se vás zeptat na Cindy Haddelovou. Neznaly jste ji?“

Bílé tílko pokrčilo rameny.

„No, znaly, ale jenom pracovně,“ odpovědělo černé tílko. „Byla hodná. Zvládla to?“

Ballardová zavrtěla hlavou a obě servírky si zároveň zakryly dlaní ústa, jako by ten impuls vyšel z jediného mozku.

„Pane bože,“ řeklo bílé tílko.

„Ví o ní některá z vás něco?“ zeptala se Ballardová. „Byla vdaná? Měla přítele? Spolubydlící? Někoho takového?“

Ani jedna nic nevěděla.

„Máte v klubu nějaké skříňky pro zaměstnance? Mohla si někam schovávat peněženku, nebo třeba mobil?“ zeptala se Ballardová.

„Skříňky jsou v kuchyni,“ řeklo bílé tílko. „Dáváme si tam věci.“

„Dobře,“ přikývla Ballardová. „Děkuji. Nebavily jste se před tou střelbou?“

„Jenom tak pracovně,“ odpovědělo černé tílko. „Jako kdo dává dýška, a kdo ne. Kdo si chtěl šáhnout a tak. Normálka.“

„A zaujal vás dneska někdo víc?“ zeptala se Ballardová.

„Ani ne,“ odpovědělo černé tílko.

„Vytahovala se, protože od někoho dostala pade,“ řeklo bílé tílko. „Myslím, že to byl dokonce někdo v tom boxu, kde se začalo střílet.“

MICHAEL CONNELLY

„A proč si to myslíte?“ zeptala se Ballardová.

„Protože ten stůl byl její a ti chlapi vypadali jako hráči.“

„Myslíte, jako že se předváděli? Že mají hodně peněz?“

„Jo, hráči.“

„Dobře. Ještě něco?“

Obě servírky se nejdřív podívaly jedna na druhou a pak znovu na Ballardovou. Potom zavrtěly hlavou.

Ballardová je tam nechala sedět a vrátila se k partákovi.

„Jdu vedle.“

„Neztrať se,“ odpověděl. „Jakmile tu přestanu dělat chůvu, vyřídíme ty příbuzné a pustíme se do psaní. Skončili jsme.“

Myslel tím, že zbytek směny stráví papírováním.

„Rozkaz,“ přikývla.

Nechala ho sedět na kamenné lavici. Cestou ke vchodu do klubu Dancers uvažovala, jestli se jí podaří vejít do kuchyně, aniž by si jí všiml poručík Olivas.

4

Vnitřek klubu se hemžil detektivy, techniky, fotografy a kameramany. Ballardová viděla ženu z oddělení LAPD specializovaného na architekturu a stavby, jak nastavuje kameru schopnou zaznamenávat prostor v úhlu 360 stupňů ve vysokém rozlišení a ve 3D. Díky ní bude celé místo činu dokonale zmapováno včetně označených a očíslovaných důkazů. Jen vyšetřovatelé a technici museli na chvíli pryč. V případě, že by byla podána žaloba, dal se na základě takového záznamu vytvořit model místa činu, který bylo možné prezentovat přímo v soudní síni. Byl to velmi nákladný proces a Ballardová poprvé v životě viděla, že se tenhle postup použil jinde než v případě střelby na policistu. Nebylo pochyb, že alespoň v tuto chvíli se na případu rozhodně nešetří.

Ballardová napočítala devět detektivů ze speciálního týmu sekce vyšetřování vražd. Všechny znala a pár jich měla dokonce ráda. Každý dostal na starost konkrétní část místa činu a všichni pracovali pod bedlivým dohledem poručíka Olivase. Všude po zemi ležely rozmístěné žluté cedulky s čísly. Označovaly důkazy jako nábojnice, rozbité skleničky na martini a podobné smetí.

Oběti, tedy kromě Cynthie Haddelové, zůstaly rovněž ležet na zemi, kde je technici fotili, nahrávali a kde tým soudního

znalce prováděl prvotní ohledání, než budou těla převezena na pitevnu. Sama soudní znalkyně, Jayakakithaa Panneerselvamová, byla na místě činu rovněž přítomna. To byla rarita a jen podtrhovala důležitost vyšetřování masové vraždy. Doktorka Jé, jak se jí říkalo, stála za svým fotografem a sama si říkala, z jakého úhlu chce snímky pořídit.

Klub byl ve skutečnosti jedním ohromným dvoupatrovým prostorem s černými stěnami. Podél zadní stěny v přízemí se táhl dlouhý bar. Před ním se tančilo na čtvercovém parketu obklopeném palmami a černými koženými boxy. Palmy, ověšené bílými světýlky, sahaly až ke skleněnému atriu o patro výš. Na levo a napravo od baru se táhla křídla, na která se muselo vystoupat po šesti schodech. V nich se dalo sedět v dalších boxech, ze kterých si mohli zákazníci chodit k menším barům.

V boxu v přízemí byla tři těla. Box byl jedním ze čtyř rozmístěných do tvaru jakéhosi čtyřlístku. Dva z mrtvých dokonce stále seděli. Ten nalevo byl černocho s hlavou zvrácenou dozadu. Běloch vedle se o něj částečně opíral, jako by byl opilý a na chvíli usnul. Třetí muž ležel na boku a hlava s horní částí trupu mu trčela ven z boxu do uličky. Byl to také běloch a šedivé vlasy měl stažené do culíku, který mu visel tak, že jeho konec ležel na zemi v kaluži krve.

Čtvrté tělo se nacházelo v jiné uličce oddělené čtyřlístkem boxů, asi šest metrů od ostatních. Tváří dolů tam na zemi ležel hodně veliký černocho. Měl ruce v bok s klouby opřenými o kachličky. Na pravé straně mu na opasku viselo prázdné pouzdro na paralyzér. Ballardová si všimla, že žlutá krabička určená k omráčení protivníka, leží pod vedlejším stolem.

O další tři metry dál za čtvrtým tělem byla na podlaze krvavá šmouha, kolem které někdo rozmístil čísla označující důkazy. Mezi nimi se povalovaly odpadky, jež tam nechali záchranáři, kteří se snažili udržet při životě Cynthii Haddelovou. Mezi předměty na podlaze se leskl kulatý nerezový táč na koktejly.

NOČNÍ SMĚNA

Ballardová vyšla po schodech do druhého patra a pak se otočila, aby si místo činu prohlédla z lepšího úhlu. Poručík McAdams říkal, že střelba začala v boxu. Když věděla, odkud postupovat, bylo snadné domyslet si, co se zhruba stalo. Tři muži byli zastřeleni na místě, kde seděli. Střelec je měl na mušce a velmi efektivně sundal jednoho po druhém. Pak vylezl z boxu a vydal se uličkou dělicí další sedačky. Tak narazil na vyhazovače, který vytáhl paralyzér a šel problém řešit. Střelec ho zasáhl další ranou a zřejmě na místě zabil, protože hromotluk padl tváří k zemi a zůstal ležet.

Za ním stála servírka Cynthia Haddelová.

Ballardová v duchu viděla, jak ztuhla a nebyla schopná pohybu, když se k ní střelec blížil. Možná před sebe zvedla táč s koktejly jako štít. Vrah byl v pohybu, ale i tak se mu podařilo zasáhnout ji přímo do hrudi. Ballardová uvažovala, jestli ji zastřelil jednoduše jen proto, že mu stála v cestě, nebo aby ho později nebyla schopna identifikovat. Tak či tak to bylo chladnokrevné rozhodnutí. O muži, který ho udělal, rozhodně cosi vypovídalo. Ballardová se zamyslela nad tím, co prve řekla Jenkinsovi o člověku, který zaútočil na Ramonu Ramone. Hodně zlý. Nebylo pochyb, že stejné bezcitné zlo koluje v žilách tomuhle střelci.

Před Ballardovou se zjevil detektiv Ken Chastain. Na jedné ruce měl položenou koženou složku s pevnými deskami a v druhé držel pero. Přesně tak to na místě činu dělal vždycky. Podíval se pod sebe na mrtvého muže, který naplňl vyčuhoval z boxu, a začal si psát poznámky, aniž by zaregistroval, že se na něj Ballardová dívá z horního patra. Připadal jí sešlý a ona doufala, že je to tím, že ho sžírá pocit viny. Téměř pět let byli partáky na speciálním oddělení vražd. Pak ale Ballardová podala stížnost proti Olivasovi a Chastain se rozhodl, že ji nepodporí. Odmítl dosvědčit, jak se poručík choval, přestože toho byl přímým svědkem, a v takovém případě nebylo co řešit. Oddělení pro vnitřní záležitosti stížnost uzavřelo jako neopodstat-

něnou. Olivas zůstal na svém místě a Ballardovou přeložili na hollywoodské oddělení. Tam ji kapitán, který chodil s Olivasem na akademii, nechal sloužit noční s Jenkinsem. Noční představení tomu říkali. Diskuse se nepřipouštěla.

Ballardová se odvrátila od bývalého parťáka a podívala se ke stropu a do horních rohů klubu. Byla zvědavá, jestli najde kamery a jestli byla střelba zachycena na záznamu. Stáhnout video z kamer v klubu i před ním bude ve vyšetřování naprostou prioritou. Žádné viditelné kamery ovšem nezaznamenala a věděla, že spousta klubů v Hollywoodu jimi není vybavena, a to kvůli své klientele, kterou zčásti tvořily celebrity. Ty samozřejmě netoužily po tom, aby někdo jejich noční dovádění nahrával. Takový záznam, který by skončil na známé webové stránce TMZ, kde se propíral život slavných, případně kdekoli jinde na internetu, představoval v případě kteréhokoli klubu poukázku na zaručený bankrot. Kluby celebrity potřebovaly, protože přitahovaly platící zákazníky – lidi, kteří stáli v dlouhých frontách u sametových provazů před dveřmi. Pokud by se celebrity začaly klubu stranit, brzy by se vytratili také platící zákazníci.

Ballardová si na schodech připadala hrozně na ráně, takže se vrátila do přízemí a pohledem hledala vybavení forenzního týmu, které muselo být rozložené někde na stole. Našla ho úplně stranou u druhého schodiště. Přešla k němu a vytáhla ze zásobníku několik igelitových sáčků. Pak zamířila k hlavnímu baru. Dvoukřídlé dveře napravo od něj vedly zjevně do kuchyně.

Kuchyně byla malá a prázdná a Ballardová si všimla, že několik plynových hořáků stále hoří. Klub Dancers nebyl známý žádnými kulinářskými lahůdkami. Podávalo se zde klasické barové jídlo – minutky připravované na grilu, nebo ve fritéze. Ballardová obešla vyleštěnou nerezovou pracovní desku a vypnula hořáky. Pak se vrátila dopředu a málem uklouzla, když šlápla na mastnou skvrnu. Na botách totiž měla papírové návleky, které si nasadila, než vešla do klubu.

NOČNÍ SMĚNA

V zadním rohu kuchyně našla u jedné stěny výklenek s několika volně stojícími skříňkami a rozkládacím stolem se dvěma židličkami u druhé. Na stolku přímo pod nápisem ZÁKAZ KOUŘENÍ ležel popelník přetékaající nedopalky. Ballardová měla štěstí. Na každé skříňce byl kousek lepicí pásky s napsaným jménem. Nikde neviděla žádnou CINDY, ale našla skříňku se jménem CINDERS a předpokládala, že patří Cynthii Haddelové. Jistotu získala v okamžiku, kdy odemkla visací zámek na ní klíčkem, který sundala z krku páte oběti.

Ve skříňce se nacházela malá kabelka značky Kate Spade, tenká bunda, krabička cigaret a velká obálka. Ballardová si nasadila rukavice a teprve pak začala věci postupně vytahovat a prohlížet. Věděla, že obsah skříňky pravděpodobně zaevidují spíš jako majetek oběti než jako důkazní materiál, ale tenhle postup se jí osvědčil, protože mohla narazit na něco, co by nakonec ovlivnilo směr, kterým se bude vyšetřování ubírat.

V kabelce se skrývala peněženka a v té řidičský průkaz na jméno Cynthia Haddelová. Věk dvacet tři let odpovídal. Na řidičáku byla uvedena adresa bydliště v bytě nebo kondominiu na La Brea. Bydlela tedy ani ne dvacet minut pěšky od klubu. V peněžence bylo 383 dolarů, což Ballardové přišlo jako slušná suma. K tomu našla také debetní kartu Wells Fargo a platební kartu Visa. Objevila kroužek se dvěma klíčky, které zjevně nepatřily k autu. Spíš klíče od bytu. V kabelce byl také telefon. Sice zapnutý, ale zatím k ničemu díky funkci Touch ID, která ho odemykala otiskem prstu. Ballardová by potřebovala palec Haddelové, aby se do něj dostala.

Otevřela obálku a zjistila, že se v ní ukrývají portrétové fotky ve formátu 20 x 25 cm, na kterých se Haddelová svůdně usmívá. Na spodním okraji fotografií stálo jméno Cinders Haden. Ballardová otočila horní fotku a našla krátký životopis a seznam filmů a televizních pořadů, ve kterých se Haddelová/Haden objevila. Šlo o menší role a u většiny z nich nebylo ani uvedené

jméno postavy. Vypadalo to, že její nejčastější role je „Dívka v baru“. Hrála taky v jednom dílu seriálu s názvem *Bosch*. Ballardová věděla, že byl natočený na základě skutečných případů vysloužilého detektiva LAPD, který kdysi rovněž pracoval na hollywoodském oddělení loupeží a vražd. Pár scén se točilo přímo na stanici a produkce zaplatila celému oddělení vánoční večírek ve W Hotelu.

V životopisu stálo, že se Haddelová/Haden narodila a vyrostla v Modestu, což bylo o kus dál v Central Valley. Následoval seznam rolí v místním divadle, učitelů herectví a schopností, které jí měly u producentů přidat body. Patřila mezi ně jízda na kolečkových bruslích, jóga, gymnastika, jízda na koni, surfování, plynulá znalost francouzštiny, zkušenosti s prací barmanky a servírky. Nezapomněla uvést, že je ochotná akceptovat také role, které mohou zahrnovat částečnou nahotu.

Ballardová otočila fotku zpátky a prohlížela si tvář Haddelové. Bylo zjevné, že měla větší ambice než pracovat v Dancers. Ve skřínce měla připravenou sadu fotografií pro případ, že by narazila na zákazníka, který by se jí zeptal, jestli je „od fochu“, a nabídl jí pomoc. Byla to jedna z nejklassičtějších fint v Hollywoodu, ale na mladé holky s velkými sny zabírala.

„Modesto,“ řekla Ballardová nahlas.

Jako poslední vytáhla ze skříňky krabičku lehkých marlborek a okamžitě poznala, že na to, aby v ní byly jen cigarety, je moc těžká. Otevřela ji a spatřila, že cigarety jsou natěsnány na jedné straně, zatímco na druhé se ukrývá skleněná lahvička. Vytáhla ji a zjistila, že je z poloviny naplněná bílými pilulkami s vyraženým srdíčkem. Ballardová tušila, že je to molly, syntetická droga, která v posledních letech v klubech vyloženě letěla a nahradila extázi. Ballardová hádala, že si Haddelová mohla zvyšovat příjem v klubu prodejem molly, ať už s vědomím svých nadřízených, či bez něj. Ballardová to dá do hlášení a pak už bude na Olivasovi a jeho lidech, aby zjistili, jestli to mohlo mít

NOČNÍ SMĚNA

něco společného s masakrem, který se tady odehrál. Vždycky je možné, že se nějaká okrajová informace nakonec ukáže jako zásadní.

Ballardová dala vše s výjimkou klíčků do igelitových sáčků na důkazní materiál, zavřela skříňku a zamkla. Klíček od visacího zámku rovněž vložila do sáčku, zavřela ho a popsala. Nakonec vyšla z kuchyně a vrátila se do klubu.

Chastain ještě stále mžoural na tělo vykloněné z boxu. Teď se k němu ovšem připojila doktorka Jé, která mu koukala přes rameno, aby na mrtvého lépe viděla. Z levé strany se díval Olivas. Ballardová poznala, že Chastain objevil něco, co stálo za pozornost. I když Ballardovou podrazil, věděla, že je to dobrý detektiv. Za ty roky, co spolu pracovali na vraždách, vyřešili několik případů. Byl synem detektiva LAPD, kterého zabil při výkonu sužby, a kolem odznaku vždy nosil černou smuteční pásku. Byl to rozhodně typ člověka, který dotahoval věci do konce a zaslouženě získal místo policisty, na něhož se poručík nejčastěji obracel. Vlastně měl jedinou chybu. Mimo řešení případu nebyly jeho morální hodnoty úplně správně nastavené. Rozhodoval se tak, aby z toho měl politický či papírový úspěch. Správně a špatně pro něj úplně neplatilo. Tohle Ballardová zažila na vlastní kůži.

Doktorka Jé poklepala Chastainovi na rameno, aby jí uhnul a pustil ji blíž k tělu. Když si vyměnili místa, viděla konečně i Ballardová na muže, který ležel napůl vykloněný z boxu. Mezi očima měl čistý průstřel. Zemřel na místě a pak se svalil na levý bok. Měl rozhalenou košili, pod níž bylo vidět holou hrud. Ballardová si nevšimla, že by měl někde druhou ránu, avšak soudní znalkyně si ji zblízka prohlížela a rukou v gumové rukavici košili ještě víc rozhalila.

„Renée.“

Chastain si všiml, že Ballardová stojí těsně za ohraničeným prostorem, kde probíhalo ohledání.

„Kene.“

„Co tady děláš?“

Zeptal se překvapeně, nikoli vyčítavě.

„Narazila jsem v nemocnici na tu pátou oběť,“ odpověděla Ballardová. „Byla jsem tam kvůli něčemu jinému.“

Chastain se podíval do poznámek.

„Cynthia Haddelová, servírka,“ přikývl. „Zemřela při převozu.“

Ballardová zvedla sáček, ve kterém měla věci Haddelové.

„Přesně tak,“ řekla. „Posbírala jsem věci z její skříňky. Je mi jasné, že podle vás nehrála větší roli, ale...“

„Ano, děkuji, detektive.“

To byl Olivas, který se k nim otočil od boxu. Jeho slova zavřela Chastainovi pusy.

Přešel k Ballardové, která se na něj dívala, aniž by hnula brvou. Tohle bylo poprvé od okamžiku, kdy na něj před dvěma lety napsala stížnost, co mu stála tvář v tvář. Při pohledu na jeho ostře řezané rysy cítila směsici strachu a hněvu.

Chastain si dost možná uvědomoval, co přijde, takže couvl, udělal jim místo a pak úplně vyklidil pole a šel si po své práci.

„Poručíku,“ řekla.

„Jak vám jdou noční?“ zeptal se Olivas.

„Je to fajn.“

„A co Honič Jerkins?“

„Jenkins je taky fajn.“

„Víte, proč se mu tak říká, že jo? Honič Jerkins.“

„Já...“

Nedořekla to. Olivas sklopil hlavu a naklonil se o pár centimetrů blíž k ní. Ballardové to připadalo, jako by udělal další krok. Pak zašeptal tak, aby ho slyšela jen ona.

„Na noční se posílají ti, kteří si to nejradši dělají sami,“ vysvětlil.

Olivas znovu poodstoupil.

NOČNÍ SMĚNA

„Ale vy máte svou práci, detektive, že ano?“ zeptal se znovu normálním hlasem.

„Ano,“ odpověděla Ballardová. „Informovat rodinu.“

„Tak jděte na to. A hned. Nechci, abyste se mi motala na místě činu.“

Ballardová přes rameno viděla, že se na ni doktorka Jé dívá, a že tedy byla svědkem toho, jak ji Olivas uzemnil. Doktorka se však vzápětí otočila. Ballardová se podívala na Chastaina ve víře, že by se alespoň od něj mohla dočkat nějaké sympatické reakce, ale detektiv byl zabraný do práce. Dřepěl na podlaze, měl nasazené gumové rukavice a právě vkládal do sáčku na důkazy něco, co vypadalo jako černý knoflík.

Ballardová se otočila od Olivase a zamířila k východu. Tváře měla z toho, jak ji ponížil, celé rudé.

5

Jenkins byl ještě stále vedle se svědky. Když k němu Ballardová přišla, měl zrovna ruce vysoko nad hlavou s roztaženými prsty – jako by se je snažil zatlačit zpátky. Jeden ze štamgastů promluvil velmi zvýšeným a našťvaným hlasem.

„Ty vole, já musím ráno do práce,“ řekl. „Nemůžu tu sedět celou noc. Hlavně když jsem viděl kulové, že!“

„Já to chápu, pane,“ odpověděl Jenkins a taky jeho hlas byl o úroveň nebo dvě nad odměřeným tónem, který byl pro něho typický. „Pokusíme se sepsat s vámi výpověď co nejdřív. Umřelo pět lidí. Trochu se nad tím zamyslete.“

Našťvaný chlap jen mávl rukou a vrátil se na lavici. Vzápětí však zanedával kdosi jiný a zařval: „Nemůžete nás tu držet!“

Jenkins neodpověděl, ale z technického hlediska mohli hosty klubu držet do chvíle, dokud vyšetřovatelé nerozhodnou, kdo z nich by mohl být podezřelý a kdo je jen svědek. Bylo to hloupé, protože podle selského rozumu nebyl z těchto lidí podezřelý ani jeden, taková však byla pravidla.

„Zvládáš to?“ zeptala se Ballardová.

Jenkins se otočil, jako by se bál, že na něj chce někdo zezadu skočit, pak ale uviděl, že je to jen jeho partačka.

NOČNÍ SMĚNA

„Moc ne,“ odpověděl. „Ale nedivím se jim. Čeká je dlouhá noc. Posílají pro ně vězeňský autobus. Počkej, až uvidí ty mříže na oknech. To tady z toho udělají kůlničku na dříví.“

„Tak to jsem ráda, že už tady nebudu.“

„Kam jdeš?“

Ballardová zvedla sáček s věcmi Cynthie Haddelové.

„Musím skočit do nemocnice. Našli ještě nějaké její věci. Za dvacet minut jsem zpátky, zavoláme rodině a máme to za sebou, teda kromě papírování.“

„Volat rodině bude v porovnání s krocením téhle divé zvěře čajíček. Půlka z nich byla podle mě sjetá a teď strážliví. A až je odvezeme do centra, bude hůř.“

„Což už ale není náš problém. Hned jsem zpátky.“

Ballardová neřekla partákovi skutečný důvod, proč se vrací do nemocnice, protože věděla, že by její plán neschvaloval. Otočila se k autu, ale Jenkins ji zarazil.

„Hele, partačko!“

„Copak?“

„Už si můžeš sundat rukavice.“

Všiml si, že Ballardová má stále na ruku gumové rukavice. Zvedla ruku, jako by si teprve teď všimla, že si je nasadila.

„No jo,“ přikývla. „Hned jak někde uvidím koš.“

Ballardová nechala rukavice nasazené i poté, co přišla k autu, protože nejprve schovala věci Cynthie Haddelové do stejné krabice, kam prve uložila zástěrku. Nejprve však ze sáčku vytáhla telefon a strčila si ho do kapsy.

Zpátky do Hollywoodské presbyteriánské nemocnice to bylo deset minut jízdy. Ballardová spoléhala na to, že střelba a masová vražda v klubu Dancers zpomalila lidi na soudním natolik, že tělo Haddelové ještě neodvezli. To se jí potvrdilo hned po příjezdu na pohotovost, kde ji zavedli do místnosti, v níž čekala na převoz na pitevnu dvě zakrytá těla. Zeptala se asistenta, aby zjistil, jestli by mohla mluvit s doktorem, který Haddelovou resuscitoval.

Ballardová si nechala nasazené rukavice. Teď odhrnula prostěradlo halící jedno z těl a spatřila tvář mladíka, který musel zhubnout tak, že nevážil víc než padesát kilo. Rychle mu tvář znovu zakryla a přesunula se k druhému vozíku. Ujistila se, že na něm leží Haddelová a pak nahmatala její pravou ruku. Vytáhla telefon a přitiskla palec mrtvé ženy na tlačítko pod displejem.

Telefon zůstal zamčený. Ballardová zkusila ukazováček, ale ani ten mobil neodemkl. Obešla lůžko a zopakovala postup palcem levé ruky. Tentokrát se telefon odemkl a ona do něj měla neomezený přístup.

Musela si sundat jednu rukavici, protože přes ni dotykový displej nereagoval. Nedělala si starosti, že by na něm mohla zanechat otisky, protože telefon byl majetek oběti, nikoli důkazní materiál, a otisky prstů z něj pravděpodobně nikdo snímat nebude.

Protože sama měla rovněž iPhone, věděla, že pokud se delší dobu obrazovky nedotkne, znovu se zamkne. Otevřela aplikaci s navigací a procházela cílové destinace. Našla adresu v Pasadeně, klepla na ni a nastavila ji jako cíl cesty. Díky tomu zůstane telefon aktivovaný, i když si aplikace dál nebude všímat. Telefon zůstane odemčený a ona bude mít přístup k jeho obsahu i po odchodu z nemocnice. Zkontrolovala ukazatel baterie, který ukazoval šedesát procent. To jí dá víc než dost času, aby prošla obsah telefonu. Ztišila na něm zvuk, aby ji navigace neustále nedávala pokyny, až nepojede podle jejích představ přímo do Pasadeny.

Právě přetahovala prostěradlo zpátky, když se otevřely dveře a do místnosti nahlédl doktor z pohotovosti.

„Prý jste se po mně ptala,“ řekl. „Co tady děláte?“

Ballardová si pamatovala jeho hlas z výtahu, když jeli na sál.

„Potřebovala jsem otisk prstu,“ odpověděla Ballardová a místo dalšího vysvětlování ukázala telefon. „Ale vás jsem se

NOČNÍ SMĚNA

chtěla zeptat na jiného pacienta. Viděla jsem, že jste ošetřoval i člověka jménem Gutierrez – tu oběť napadení s frakturou lebky. Jak je na tom?“

Schválně se vyhýbala rodu, doktor ovšem ne. Řídil se striktně anatomii.

„Toho chlapa jsme operovali,“ řekl. „Navodili jsme mu umělý spánek a teď budeme čekat. Čím dříve zmizí otok, tím větší má šanci.“

Ballardová přikývla.

„Tak díky,“ řekla. „Ozvu se zítra. Nebral jste náhodou vzorky kvůli možnému znásilnění, že?“

„Detektive, měli jsme co dělat, abychom tu vaši oběť udrželi naživu,“ zavrtěl hlavou doktor. „Tohle počká.“

„Právě že nepočká. Ale chápu.“

Doktor už chtěl vyjít dveřmi ven, když Ballardová ukázala na druhé lůžko na kolečkách.

„Na co zemřel tenhle?“ zeptala se. „Rakovina?“

„Na všechno,“ odpověděl doktor. „Rakovina, HIV, celkové selhání organismu.“

„A proč ho vezou do centra?“

„Byla to sebevražda. Vytáhl si hadičky a odpojl se od přístrojů. Jistota je jistota.“

„Aha.“

„Už musím jít.“

Doktor zmizel na chodbě a Ballardová se podívala na druhé lůžko. Uvědomila si, že ten muž sebral poslední zbytek sil, aby se odpojl od přístrojů. Napadlo ji, že v tom je taky kus hrdinství.

V autě zavřela okno s navigací a otevřela seznam oblíbených kontaktů. První byl pojmenovaný „Domů“. Ballardová se podívala na číslo. Začínalo předvolbou 209 a ona se domnívala, že je to číslo domu v Modestu, v němž Haddelová vyrostla. Mezi oblíbenými měla čtyři další kontakty a u všech bylo uvedeno jen

MICHAEL CONNELLY

křestní jméno: Jill, Cara, Leon a John. Všechna čísla měla předvolbu pro oblast L.A. Ballardová usoudila, že pokud by neměla štěstí s kontaktem pojmenovaným „Domů“, budou jí ostatní čísla stačit, aby se dopátrala jejích rodičů.

Následně se podívala do esemesek. Nahoře byla dvě nejnovější vlákna, jedno z nich s Carou.

Cindy: Hádej, kdo právě dostal pade za jednu rundu
martini?

Cara: Ty teda jedeš.

Haddelová odpověděla šťastným smajlíkem. Druhé vlákno začínalo otázkou od člověka, kterého neměla mezi oblíbenými kontakty.

DP: Jak jsi na tom se zásobama?

Cindy: Asi dobře. Možná zítra.

DP: Tak dej vědět.

Předtím už žádné starší zprávy nebyly, což naznačovalo, že jde buď o nový kontakt, nebo že Haddelová starší komunikaci vymazala. V esemeskách se nacházelo ještě několik komunikačních vláken, ale v žádném nebyla zpráva po příchodu Haddelové do práce. Ballardová si v duchu označila Caru jako možnou nejlepší kamarádku Haddelové a DP jako jejího dodavatele drog. Přešla k e-mailům a zjistila, že mezi příchozími zprávami jsou téměř výhradně upozornění a spam. Haddelová si zjevně s nikým moc nemailovala. V jejím twitterovém účtu to vypadalo podle očekávání. Sledovala několik lidí ze zábavního průmyslu, primárně hudebníků, oficiální účet klubu Dancers, účet hollywoodského oddělení LAPD, prostřednictvím kterého policie varovala před zločinci. Mezi jejími oblíbenci se nacházel také bývalý kandidát na prezidenta Bernie Sanders.

NOČNÍ SMĚNA

Jako poslední otevřela Ballardová aplikaci s fotografiemi. Podle čísla měla Haddelová v telefonu uložených 662 fotek. Ballardová projela několik nejnovějších a viděla na nich Haddelovou s přáteli při různých aktivitách, při cvičení, na pláži a taky s herci a štábem filmů, v nichž se uplatnila jako herečka.

Ballardové zabzučel vlastní telefon a na displeji se objevila Jenkinsova fotografie. Přijala hovor a rovnou se zeptala.

„Už je tam autobus?“

„Právě odjel. Odvez mě odsud.“

„Už jedu.“

Ballardová obnovila navigaci s nastavenou trasou do Pasadena, aby se telefon nezamknul, a vyrazila zpátky do klubu. Když vyzvedla Jenkinse, jeli spolu do La Brea, na adresu uvedenou v řidičáku Cynthie Haddelové. Prvním krokem při pátrání po příbuzných, kterým bylo třeba oznámit zprávu o osudu oběti, bylo jet na adresu trvalého bydliště. Tam totiž mohl bydlet manžel nebo jiní rodinní příslušníci.

Haddelová bydlela v nově postaveném bytovém domě půl bloku severně od Melrose, uprostřed čtvrti plné obchodů a restaurací, oblíbené zejména mezi mladými. V přízemí se nacházela fastfood restaurace s asijskými nudlemi a samoobslužná pizzerie, vchod do domu byl mezi nimi.

Podle řidičáku bydlela Haddelová v bytě 4B. Ballardová odemkla bezpečnostní dveře do chodby s výtahy jedním z klíčů, které měla oběť v kabelce. Vyjeli s Jenkinsem do čtvrtého patra a byt 4B našli na konci chodby vedoucí do zadní části domu.

Ballardová dvakrát zaklepala, ale nikdo neotevřel. To ještě neznamenal, že je byt prázdný. Ballardová ze zkušenosti věděla, že uvnitř třeba někdo může spát. Odemkla druhým klíčem. Podle zákona by k něčemu takovému měli mít soudní příkaz, ale oba detektivové věděli, že pokud by se dostali do problémů,

mohli se vždycky vymluvit na neodkladné okolnosti. Zemřelo pět lidí a neměli podezřelé, ani motiv. Museli se ujistit, že spolubydlící oběti jsou v bezpečí, třebaže se zřejmě jednalo o oběť náhodnou.

„LAPD! Je někdo doma?“ Zavolala Ballardová, když vešli.

„Policie!“ dodal Jenkins. „Jdeme dovnitř.“

Ballardová držela ruku na pouzdru pistole, ale zbraň zatím nevytahovala. V obývacím pokoji, do kterého se vcházelo krátkou chodbou, se svítilo. Pohledem zkontrolovala kuchyňský kout napravo a pak prošla do další chodby vedoucí do zadní části bytu. Z té se šlo do koupelny a jediné ložnice. Oboje dveře byly otevřené a Ballardová rychle cvakla vypínači a prohlédla je.

„Čistý,“ zavolala, když se ujistila, že v bytě nikdo není.

Ustoupila zpátky do obýváku, kde na ni čekal Jenkins.

„Vypadá to, že bydlela sama,“ řekla.

„Jo,“ souhlasil Jenkins. „To nám ale moc nepomůže.“

Ballardová se začala rozhlížet po malém bytě, přičemž věnovala pozornost osobním detailům: všemožným ozdůbkám, fotkám na poličkách, hromádce účtenek na konferenčním stolku.

„Na servírku z baru docela slušné bydlení,“ prohlásil Jenkins. „Ten barák není ani rok starý.“

„Dýlovala v klubu matroš,“ řekla Ballardová. „Našla jsem u ní ve skřínce zásoby. Možná toho má doma víc.“

„Tak to hodně vysvětluje.“

„Promiň, zapomněla jsem ti to říct.“

Ballardová přešla do kuchyně, kde na lednici uviděla hotovou výstavu fotek. Většina z nich připomínala ty z Cynthiina telefonu. Prostě někde venku s přáteli. Několik fotek muselo být z výletu na Havaj a Haddelová na nich stála na cvičném surfovém prkně, či jela na koni po stezce kráterem sopky. Ballardová poznala v pozadí obrysy vulkánu Halekala, který

NOČNÍ SMĚNA

se nachází na Maui. Na tom ostrově vyrostla a silueta vulkánu na horizontu byla po několik let součástí jejího každodenního života. Zнала ji stejně, jako obyvatelé L.A. trochu zvlněný nápis Hollywood.

Jednu fotku na lednici z velké části zakrývaly novější přírůstky, ale Ballardová na ní viděla asi padesátiletou ženu se stejnými rysy, jaké viděla u Haddelové. Opatrně ji odlepila a zjistila, že na ní je Cynthia Haddelová mezi mužem a ženou u stolu prostřeného ke svátku Díkůvzdání. Uprostřed totiž ležela ohromná pečená krůta. S největší pravděpodobností to byla Haddelová s rodiči, protože její tvář nesla rysy obou.

Do kuchyně přišel Jenkins a podíval se na fotku, kterou Ballardová držela v ruce. „Chceš to udělat hned a mít to za sebou?“ zeptal se.

„Klidně,“ odpověděla.

„A jak na to půjdeš?“

„Prostě jim to oznámím.“

Jenkins měl na mysli, že si může vybrat ze dvou možností. Dozvědět se po telefonu, že vám zavraždili někoho blízkého, to je hodně kruté. Ballardová mohla zavolat na policejní oddělení v Modestu a poprosit je, aby oznámení provedli osobně. Tím by se ale sama vyřadila ze hry a přišla by o příležitost získat z první ruky informace o oběti a možných podezřelých. Za svou kariéru se jí už takto několikrát podařilo dostat od členů rodiny vodítka, kterých se pak držela při dalším vyšetřování. V případě Cynthie Haddelové bylo něco takového málo pravděpodobné, protože střelba v klubu s ní zřejmě neměla nic společného. Jak řekl Olivas, byla vedlejší produkt toho, co se tam stalo, spíš jen kompars. Jenkinsova otázka tedy dávala smysl, ovšem Ballardová věděla, že kdyby nezavolala sama, měla by později výčitky svědomí. Cítila by se, jako by se zbavila posvátné odpovědnosti detektiva z oddělení vyšetřování vražd.

Ballardová vytáhla Cynthiin telefon. Díky spuštěné navigaci zůstal stále odemčený. V seznamu oblíbených našla číslo domů a pak na něj zavolala z vlastního mobilu. Dostala se do hlasové schránky a z nahrané zprávy zjistila, že se skutečně dovolala k Haddelovým. Ballardová nechala na záznamníku vzkaz, v němž se představila a s vysvětlením, že se jedná o naléhavou záležitost, požádala, aby jí zavolali zpátky na číslo mobilního telefonu.

Nebylo neobvyklé, že lidé uprostřed noci nezvedali hovor, navíc ze skrytého čísla, ale Ballardová doufala, že si vzkaz někdo poslechne a brzy zavolá. Přešla k lednici a během čekání si znovu prohlížela fotografie. Myslela na Cynthii, která vyrostla v Modestu a pak se vydala na jih do velkého města, kde neměla problém s částečnou nahotou, ani prodejem drog, kterým si vylepšovala rozpočet.

Uběhlo pět minut, ale nikdo nevolal. Jenkins se už chystal k odchodu a Ballardová pochopila, že chce jít dělat papíry.

„Nechceš tam poslat strážníka?“ zeptal se.

„Ne, to by taky mohlo trvat celou noc,“ zavrtěla hlavou Ballardová.

Pak se ozval mobil, ale nikoli její. Na Cynthiině telefonu se objevil příchozí hovor z domu. Ballardová hádala, že si její rodiče poslechli vzkaz, který jim zanechala, a rozhodli se nejdříve zavolat dceři, aby se ujistili, že je v pořádku.

„To jsou oni,“ řekla Jenkinsovi.

Přijala hovor.

„Tady je detektiv Ballardová z losangeleského policejního oddělení. S kým mluvím?“

„Ne, já jsem volala Cindy. Co se tam děje?“

Byla to žena a už teď se zajíkala strachem a zoufalstvím.

„Paní Haddelová?“

„Ano, kdo je tam? Kde je Cindy?“

„Paní Haddelová, je s vámi manžel?“

NOČNÍ SMĚNA

„Prosím vás, je v pořádku?“

Ballardová se podívala na Jenkinse. Tohle nenáviděla.

„Paní Haddelová,“ řekla. „Moc mě to mrzí, ale vaše dcera byla zabita při přestřelce v klubu v Los Angeles, kde pracovala.“

Z telefonu se ozval táhlý výkřik následovaný dalším a pak zvuk telefonu dopadajícího na zem.

„Paní Haddelová?“

Ballardová se otočila k Jenkinsovi a zakryla mikrofon.

„Zavolej do Modesta, jestli tam můžou někoho poslat,“ řekla.

„Kam?“ zeptal se Jenkins.

Pak to Ballardové došlo. U telefonního čísla nebyla adresa. Z telefonu slyšela pláč a sténání, ale tak nějak vzdáleně. Telefon jistě ležel na podlaze někde v Modestu.

Najednou se z něj ozval drsný mužský hlas.

„Kdo je tam?“

„Pan Haddel? Jsem detektiv LAPD. Je vaše žena v pořádku?“

„Ne, není v pořádku. Co se děje? Proč máte telefon naší dcery? Co se stalo?“

„Byla zastřelena, pane Haddele. Je mi moc líto, že vám to oznamuju po telefonu. Cynthii střelili a zabili v klubu, kde pracovala. Volám, abych vám...“

„Ježíši... Ježíši Kriste. To je nějaký vtip? Tohle fakt není sranda. Slyšíte mě?“

„Není to vtip, pane. Je mi to moc líto. V klubu se střílelo a vaši dceru zasáhla kulka. Bojovala do poslední chvíle. Převezli ji do nemocnice, ale už ji nedokázali zachránit. Upřímnou soustrast.“

Otec neodpověděl. Ballardová slyšela, jak matka pláče ještě silněji, a pochopila, že si otec s telefonem v ruce sedl k ní. Teď byli vedle sebe. Ballardová se podívala na fotku, kterou stále držela v ruce, a představila si, jak se objímají a snaží se vyrovnat